

فلسفه عدم ذکر نام حضرت علی علیہ السلام در قرآن؟

نوشتاری از حجت الاسلام والمسلمین محمدحسن قدردان قراملکی
عضو هیأت علمی گروه کلام اسلامی و الهیات جدید پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی

ملکه در معنای آن جرح وارد کردند.

ج) ذکر نام حضرت در روایات

اشارة شد نام حضرت علی عليه السلام به طور شفاف در
وایات پیامبر اسلام صلوات الله عليه و آله و سلم بعنوان امام و خلیفه و غیره
بود تأکید قرار گرفته است. پیامبری که در خود قرآن،
لاماش عین وحی وَمَا ينطِقُ عَنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ بوحی (نعم، ۳ و ۴) و شخصیتیش هم مفسر و مبین

بران معرف شده است. «وَنَرَنَا إِلَيْكُ الدِّرْكَ لِتَبْيَنِ
اللَّهُ أَنَّا مَا تَرَلَ إِلَيْهِمْ». (١) يَشْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيَزِيرُهِمْ
يَعْلَمُهُمُ الْكِتَابُ وَالْحِكْمَةُ». (٢) این جواب در روایت
منقول از امام باقر علیه السلام آمده است. (٣) با این وجود،
مخالفان در دلالت آن بر امامت حضرت شیخه وارد
تردید و به تأویل و انکار نصوص مختلف نبوی پرداختند.
باری اگر کسی بگویید که من العیاد بالله . بیامبر علیه السلام

ت نیافته‌ایم.

(د) جلوییر از تحریف قرآن
برخی تمام فکر و غم خودشان را برای به دست گرفتن
مام حکومت و خلافت بعد از رحلت نبوي گذاشته و
راي اين منظور به هر وسیله‌ای تممسک می‌کردد؛ حتی
حاضر به تحریف قرآن بودند. خداوند برای صیانت از
خرین کتاب آسمانی، به جای ذکر نام حضرت علی^{علیه السلام}
بر قرآن، به اوصاف منحصره آن حضرت و همچنین
وایات نبوي اکتفا نمود تا هم، اصل غرض یعنی معرفی
نصب حضرت علی^{علیه السلام} به خلافت و هم جلوگیری از
تحریف قرآن قابل تحقق باشد.

بٰتی

نکته دیگر که به نظر نگارنده خطور کرده و آن اینکه خداوند متعال در عدم ذکر نام حضرت امام علی علیه السلام عنوان جانشین و امام و حاکم بعدی تعمد داشته است؛ نه بدليل اينكه خداوند از اين طريق مؤمن باقى و بهاصطلاح سره را از ناسره معلوم و امتحان نند؛ بلکه به اين دليل که خداوند با علم ازني خويش مى دانست، بحث حکومت و سیاست، عرصه و جولانگاه مناقشات، رقابت‌ها و چهبسا جنگ‌های داخلی سیاسی و خونین است. اگر در قرآن و وحي طور خاص و بهصورت يك اصل و ركن نام حضرت علی علیه السلام بهعنوان خلیفه و امام بعدی ذکر شود، طرفداران و مخالفان حضرت علی علیه السلام، يكی بدليل فاع از اصل قرائی و دیگری به بهانه‌های مختلف مانند:

مسئول سازمان بسیج اساتید، طلاب و روحانیون عمل به فرامین رهبری نسخه شفابخش رفع مش

ز انقلاب، نقش روحانیت و طلاب در شکل‌گیری و استمرار و استكمال انقلاب اسلامی، نقش بی‌نظیری وده است.

حجت‌الاسلام والمسلمین محمدی شاهروdi، با تأکید بر اینکه رئیس جمهور باشد، تصویب کرد: عمل به فرامین ولایت فقیه داشته باشد، تصویب کرد: عمل به فرامین ولایت فقیه، نسخه شفابخش کشور در رفع مشکلات است و دولتی که در آن التراجم عملی به ولایت فقیه را مشق کردم، دولت مردمی سیزدهم و شهید رئیسی بود.

وی با تأکید بر اینکه به عنوان مبلغان باشیستی ولایت محوری را مورد توجه داشته باشیم، افزود: نباید خدمات محبوب، مردمی و خستگی‌ناپذیر دولت سیزدهم را فراموش کنیم. برخی جریانات در تلاش مستند که شخصیت شهید جمهور را در اداره کشور اموفق نشان دهنده؛ به طوری که در مناظرات برخی خدمات این دولت را زیر سؤال برداشتند.

حجت‌الاسلام رضازاده از تشکیل فرآگاه عملیاتی شارکت حداکثری و به کارگیری ظرفیت‌های حوزه در پن راستا خبرداد.

حجت‌الاسلام محمدحسین رضازاده رئیس دفتر میانی و اجتماعی حوزه‌های علمیه، در گفت‌وگو با خبرگزاری رسما، در خصوص فعالیت‌های انتخاباتی این هماد، اظهار گردید: بنا شده است، فرآگاه عملیاتی مشارکت حداکثری در حوزه علمیه تشکیل شود و فعالیت‌های مختلفی ذیل آن، از سوی نهادهای مختلف صورت می‌گیرد.

مسئلہ دفتر سیاسی اجتماعی حوزہ خبر داد کے قرارگاہ عملیاتی شمارکت حد اکثری در حوزہ

در روایات، راجع به قرب خدا مطالب ارزشمندی بیان شده است که از آنها می‌توان پی برد، کمال انسانی چگونه حاصل می‌شود و چه آثاری می‌تواند داشته باشد. یکی از این روایات، روایت معروفی است که در اصول کافی آمده است و سندهای متعددی دارد. همچنین از جمله احادیثی که شیخ بهایی آن را در اربعین خود آورده، همین روایت است. بزرگان علمای اخلاق هم، به این روایت بسیار استناد کرده‌اند. در بخشی از آن می‌فرمایید: «وانه لیتقرب الی بالنافلة... کنث اذا سمعه الذى یسمع به وبصره الذى یُبصِّر به ولسانه الذى ینطق به و يدہ الی یبطش بها». خداوند می‌فرماید: بندنه من تدرجأً به من نزديك می‌شود. «النَّقْرَبُ» یعنی نزدیکی تدریجی به خدا. «لیتقرب الی بالنافلة»؛ یعنی آدمی از طریق نوافل که از ابزار قرب الهی است، به خدا نزدیک می‌شود. در همین روایت آمده آنچه را که من بیش از هر چیز دوست دارم، چیزی است که بر بندگانم واجب کرده‌ام. واجبات بهدلیل اهمیتی که نزد خدا دارند، بر انسان واجب شده‌اند. اگر کسی آنها را ترک کند، سقوط می‌کند؛ ولی نزدیکی تدریجی به خدا، به سیله نوافل حاصل می‌شود: «وانه لیتقرب الی بالنافلة»؛ یعنی آدمی طبعاً پس از انجام واجبات خود، هر قدر بیشتر اهتمام به عبادات مستحبی داشته باشد، تدرجأً به خدا نزدیکتر می‌شود. طبیعی است مستحبی که موجب ترک واجب شود، مطلوب نیست. پس فرض پرداختن به نوافل، جایی است که انسان از انجام واجبات فارغ شده و دیگر تکلیف واجبی نداشته باشد: «وَمِنَ الْلَّيلِ فَتَهَجَّدُ بِهِ نَافِلَةً لَكَ». (اسراء: ۷۹) این فضیلی است از سوی خدای متعال که برای انسان به سیله عبادات مستحبی حاصل می‌شود. هر چند به حسب روایات، مسئله تهجد برای پیامبر اکرم ﷺ واجب بوده؛ اما آیه مزبور می‌فرماید: «نَافِلَةً لَكَ». این خود یک فضل است؛ اما آنچه در اثر تهجد برای انسان حاصل می‌شود، فضل بالاتری است؛ البته این آثار برای سایر افراد هم هست.

رابطه بنده با الله

بنابراین یکی از راههای حصول قرب به خدا، انجام نوافل است؛ اما انجام مستحبات، چگونه موجب قرب به خدا می-شود و این نزدیکی به کجا می‌انجامد و آثار آن چیست؟ تعبیر عجیب در این روابط به کاررفته است که بزرگان در تفسیر آن به زحمت افتاده‌اند. می‌فرمایید: آن قدر بنده به من نزدیک می‌شود که من می‌شوم گوش او؛ همان گوشی که با آن می‌شنند. من می‌شوم چشم او؛ همان چشمی که با آن می‌بینند. می‌شوم دست او؛ همان دستی که با آن تلاش می‌کنند: «حتی کنث ادا سمعه‌الدی یسمع به وبصره‌الدی یُبصِّر به... و يَدِهِ الَّذِي يَبْطِش بِهَا»؛ تعبیر عجیبی است. آدمی در اثر عبادت، قرب به خدا پیدا می‌کند. قرب به خدا این گونه حاصل می‌شود؛ خدا می‌شود گوش و چشم و دست انسان. اینکه خدا گوش و چشم و دست انسان می‌شود؛ یعنی چه؟ تقاسیر بسیار مختلفی در ذیل این عبارت بیان شده است. آنچه مسلم است، اینکه خداوند می‌خواهد بفرمایید: آن قدر من به انسان نزدیک هستم و آن قدر به او عنايت دارم که کارهای او درست و بدون عیب و نقصی صورت گیرد که گویا من چشم و گوش و دست او هستم. هرچند ممکن است، عبارت مزبور معنای حقیقی دیگری هم داشته باشد.

رامش و امید

کسانی که توکل به خدا دارند، فراوان تجربه و مشاهده کرده‌اند که وقتی کارشن را به خدا و اگذار می‌کنند، خدای حرمت مشکلات آنان را حل می‌کند. همه افراد، به خصوص طلبه‌ها، در زندگی خود این چیزها را کمایش تجربه کرده‌اند؛ به ویژه در شرایط سختی که اسباب ظاهری برای زندگی وجود ندارد، خدا گوشه و کنار، وسایلی فراهم می‌کند که خواسته‌های آنها تأمین شود. این معنایش این است که خداوند تدبیر این گونه اشخاص را به عهده گرفته است؛ یعنی فرد به جای اینکه خودش بنشینید، فکر کند که چه کار کنم و مقدمات کار را چگونه فراهم کنم و از کجا شروع کنم، گویا با یک نقشه طراحی شده دیگران، خواسته او تأمین می‌شود.

در دعای عرفه می‌خوانیم: «الله اغنى بتدبیرك عن تدبیري وباختيارك عن اختياري»؛ خدا! کاري کن که من به تدبیر تو مستغنى شوم؛ احتياج نباشد که خودم برای کارهای تدبیر کنم. البته، این دعا به خاطر تنبلی و بی‌حوصلگی نیست؛ بلکه حضرت می‌خواهد وقت خود را صرف عبادت و کارهای واجب کند؛ صرف ارشاد مردم و خدمت به حلق خدا کند. نمی‌خواهد وقت خود را صرف کارهای شخصی خود کند. می‌گوید: خدا! کارهای شخصی مراتو عهده دار باش؛ به جای اینکه من گزینش کنم، تو گزینش کن. این معنای دقیق «من یتوکل على الله فهو حسبه» (طلاق: ۳) است. توکل یعنی وکیل گرفتن. انسان وکیل نام الاختیار می‌گیرد و به وی می‌گوید: «افوض امری الى الله» (غافر: ۴۶)؛ یعنی کارهای را به تو واکذار کردم.

کسی که صادقانه خدا را وکیل خود می‌کند، خدا کار وی را عهده دار می‌شود؛ یعنی آن جایی که باید ببیند، خدا به جای او می‌بیند. آنچاکه باید چیزی بشنويد، خدا به جای او می‌شنود. این ساده‌ترین معنای تعبیر «کنْت اذا سمعه الذي يسمع به وبصره الذي يبصر به... و بهد الت بيطش، بعها» است.

یک از نشانه‌های قرب به خدا، اجابت دعای بنده است؛
یعنی انسان در اثر قرب، مستجاب الددعه می‌شود؛ (وان سائلنی
اعظیته)؛ و قتی بنده چیزی از من می‌خواهد، به او می‌دهم.
این نشانه قرب است؛ از این‌رو، کسانی گفته‌اند: قرب یعنی
اینکه شخصی پیش دیگری منزلت داشته باشد و آن شخص
خواسته‌های او را برآورده سازد.
اما پاید گفت: اینها از آثار قرب است. اثر قرب این است که
خدایک، انسان، انجام می‌دهد.

نوهات